Ч. 164 Субота 25 липня (6 серпня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

†

Єго Ем. Кардинал Сильвестер Сембратович

Митрополит Галицкий, архієпископ львівский, епископ каменецкий, тайний радник Є. Вел. Цїсаря, лицар великого хреста ордера Зелїзної корони, заст. Маршалка сойму галицкого, член палати панів Ради державної, ґраф римский, доктор сьв. Богословія і пр. і пр.

Помер вчера по полудни о год. 3-ій мін. 50 по тяжкій недузї в 62-ім роцї житя. В достойнім покійнику тратить руско-католицка церков свого найвисшого достойника, а руский нарід в Галичинї свого духовного проводиря, покровителя і щедрого добродїя, котрий ще в послїдних хвилях свого житя памятав на то, щоби о скілько сил єго прислужити ся свому народови і лишити єму скромну памятку неутомимих трудів свого житя.

Є. Ем. Кардинал Сильвестер Сембратович родив ся дня 3 вересня 1836 р. в селї Дошници дукольского деканата, а школи народні кінчив в Яслї, Горлицях і Тарнові. Родина Сембратовичів єсть дуже стара, бо згадка про ню знаходить ся в грамотах ще з 1544 р. З тої родини були сьвященики у Висові, а сьвященьство переходило в нїй з вітця на сина Також дїд, отець і стрий Кардинала Сильвестра були сьвящениками. По смерти свого вітця мусїв Сильвестер на рік перервати науки, а відтак вступив до ґімназиї в Перемишли, а звідси перейшов до Львова, де при помочи свого стрия Йосифа скінчив другу клясу з відзначенєм. По тім переселив ся з своїм стриєм до Відня, де скінчив третю клясу, а відтак був принятий до греко-рускої колеґії сьв. Атаназия в Римі, де укінчив ґімназияльні, фільософічні і богословскі науки з відзначенєм і став доктором сьв. Богословія.

Рукоположений в презвітери вернув др. Сембратович в 1861 р. до Галичини і перенїс ся до львівскої епархії, де отримав посаду капеляна і катихита при женьскім монастири СС. Василиянок в Словітї а опісля митрополит Яхимович іменував єго префектом духовної семінариї у Львові. В 1865 р. був він заступником, а в 1869 р. дїйстним професором доґматики при львівскім унїверситетї, а 1873 деканом богословского факультету. Тогди іменовано єго також просинодальним екзамінатором і радником консисторским. В 1878 р. іменував єго Папа Пій IX архіпресвітером митрополичої капітули а в слїд за тим юлїопольским епископом і суфраґаном львівским.

По уступленю митрополита Йосифа став він апостольским адмінїстратором львівскої архієпархії а дня 14 марта 1885 р. іменував єго Папа Лев XIII. митрополитом галицким і львівским архієпископом. В 1890 р. цїсар іменував митрополита Сильвестра тайним радником, а в 1893 р. надїлив єго великою лентою ордера зелїзної корони І. кляси. Папа іменував єго в 1894 р. пристоятелем трону Єго Сьвятости і ґрафом римским а дня 29 падолиста 1895 р. кардиналом сьв. Римскої Церкви. Бірет кардинальский отримав з рук Єго Величества Цїсаря Франц Йосифа І. у Відни дня 7 грудня а 12 грудня відбув ся торжественний в'їзд і повитанє у Львові.

Часи, в котрих митрополит Сильвестер обняв управу архієпархії львівскої, були дуже тяжкі як для духовеньства так і для народу руского.

В національнім і полїтичнім прямованю народу був заколот. Отже треба було відзискати утрачене довірє і вивісити прапор, під котрим би можна було з хісном трудити ся для добра церкви і народности рускої. Непохитність у вірі католицкій, привязаність до сьв. обряду всхідного, вірність Є. Величеству Цїсареви і державі австрийскій, самостійність народности рускої — отсе прапор, котрого держав ся кардинал Сембратович, і при помочи котрого удало ся єму відзискати утрачене довірє та добути користи для свого народу.

Щоби церков руску поставити на кріпких основах, відбув ся заходами і працею кардинала Сильвестра собор провінциональний у Львові 1891 р., котрого рішеня вже потвердив Сьв. Отець. Для релігійно-морального вихованя і в патриотичнім дусї народнім дївчат заснував кардинал Сильвестер інститут під зарядом инокинь чина сьв. Василия Вел. а в послїдних часах свого житя поробив всїлякі щедрі записи на народні цїли.

Попри своїх фахових науках займав ся покійник також наукою рускої мови і лїтератури і трудив ся також на поли лїтературнім. В 1870 р. заснував церковну часопись „Руский Сіон" а в 1879 р. видав руский молитвенник. Мимо тяжкої недуги покійник не переставав займати ся справами церкви.

З послїдних хвиль житя

Є. Ем. Кард. Сембратовича.

Є. Ем. Кардинал Сембратович занедужав був ще минувшого року а хороба — рак жолудка — показала ся невилїчимою. Недужий піддав ся тяжкій операциї, котра удала ся щасливо і продовжила єму житє. Аж в послїдних двох місяцях недуга вернула назад і вже не було виходу з неї. Тяжко недужий міг ще живити ся лиш плинами, головно молоком і булїоном. В послїдних днях стратив був і мову, але притомність єго не опускала, бо, як здавало ся, видів ще все і чув що діяло ся доокола него. Лежав лиш без руху і спокійно дожидав смерти. Оногди вечером розпочала ся аґонїя. Житє уступало чим раз більше і скорше, аж вчера пополудни около третої години надійшов конець житя. Зараз коли настала хвиля розлуги души з тїлом, зібрала ся около умираючого капітула і розпочала ся молитва при умираючім, котрий як би ще мав сьвідомість того, що діє ся, порушав устами і здавалось повтаряє молитву. Відтак зітхнув ще раз глубоко і о 3 год. 50 мін. віддав духа Богу. Умираючого в послїдних хвилях не відступали крилошани Туркевич, Василевский і Чапельский, лїкар др. Ренцкий і капелян о. Демчук.

О 4 год. обмито тїло, лице підвязано білою хустиною і убрано в кардинальскі і архієрейскі ризи а рівночасно з митрополичої канцеляриї розіслано телеґрафічну вість о смерти кардинала на всї сторони сьвіта. Тїло достойного покійника — не забальсамоване, бо така була послїдна воля Кардинала — зложено до чорної металевої домовини, котру відтак чотирох людий в асистенциї двох сьвященників знесло до домашної каплиці на долинї, і там уставлено на катафальку застеленім пурпуровим сукном. Лице покійника майже не змінило ся, лиш уста посинїли, в руках держить чорний хрестик а на голові має кардинальску піюску. Домовину вкрито склянним віком.

Зараз о 7 год. зібрала ся капітула на засїданє, щоби після права церковного вибрати з поміж себе ґенерального вікария і завідателя дібр церковних. Вибір такий мусить відбути ся до вісїм днів і бути предложеним Папі, в противнім случаю Папа іменує від себе. Вибір той зараз на першім засїданю не міг відбути ся, позаяк, всїх крилошан капітульних не було у Львові і декотрих треба було телеґрафічно повідомити о смерти кардинала.

До виготовленя акту смерти і опечатаня помешканя завізвано зараз нотаря і репрезентанта намістництва. Покійний Кардинал полишив завіщанє, написане вже давнїйше, в котрім просить, щоби єго як найскромнїйше похоронено. Маєтку не лишив нїякого, бо на свої потреби уживав дуже мало а все роздавав убогим або на институциї. Похорон відбуде ся в понедїлок але церемонїял поки що ще не уложений. В недїлю зложать тїло в церкві сьв. Юра. На похорон приїде, здаєсь, нунций, а Є. Вел. Цїсаря буде репрезентувати мабуть ґр. Паар.

Новинки.

Львів дня 5-го серпня 1898.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пінїньский виїхав передвчера з Відня до Тоблях в Тироли, звідки вертає на похорон Є. Ем. Кардинала.

— **Видїл краєвий** ухвалив предложити соймови внесок о оподаткованє чужих товариств асекурацийних, котрі мають філїї в Галичинї. Податок буде ужитий на цїли огневих сторожий, а побиратись буде 2% від премій. З придбаних в той спосіб доходів пійде 10% на забезпеченє членів огневих сторожий від калїцтва або на запомоги для їх родин на случай смерти, а решту 90% дістануть громади і товариства на цїли охорони

28)

Послїдна воля.

(Із шведского. — Віктора Гуґа Вікстрема).

(Дальше).

Коли я лягав спати, прийшла менї знову на гадку та подія, котра, не знаю для чого, якось не давала менї спокою. Мене вже брала злість на себе самого. Чого ломити собі голову лиш длятого, що хтось видивив ся на мене?— Але нараз пішов мороз по менї. Я знайшов того, котрого шукав! То був судия в Петро-Павловскої кріпости, котрий дарував менї свободу — на двайцять чотири годин! І замість того чоловіка з песїм нюхом збити з тропи, я пішов простїсенько до клюбу чужинцїв, де всї знали мою адресу! Я пропав!

Мимо пізної пори я убрав ся і побіг до Сонї, але задержав ся на кілька кроків перед дверми, бо побачив, що там на сходах лежить візник від дорошки. Небезпечність, в яку я лише що попав ся, зробила мене осторожним і я чекав, аж він собі піде, але єму видко, не було пильно. Я мусів ще сеї ночи поговорити з Сонею. Я підійшов до візника і побачив, що він спить та, як здавало ся, ще й пяний. Він попросив мене, щоби я поміг єму вилїзти на дорошку, а я то й зробив, при чім він, як я то собі опісля пригадав, якось дивно видивив ся на мене. Я отворив двері і зайшов до Сониного дому.

Она ще не спала і сидїла в нічнім одязї при бюрку та писала, але як здавало ся, моя гостина в так пізній порі єї не налякала.

— Я перечувала, що ти прийдеш. Що такого стало ся? — спитала она.

Коли я їй сказав причину мого занепокоєня, она заломила руки і відозвала ся:

— О Господи! Такий нещасливий случай як-раз тепер! Полїция шнирить на всї боки— говорила она дальше. — Ще лиш якась дрібничка, а ми всї пропадемо. — Вілю, мушу тобі щось показати, що може мати значінє для тебе, а може бути, що могло би тобі й житє уратувати. В сїм домі, що ще від Петра Великого належить до нашої родини, суть деякі тайні уходи. Видиш отсю листву? Треба на ню сильно потиснути на право а отворить ся тапетові двері. Дивись!

Она потиснула листву і відскочили двері, від котрих кручені сходи вели на долину.

— То зелїзні двері і мають з середини міцну засувку, котру треба з цїлої сили засунути, скоро двері за ким замкнуть ся. Гонителям треба богато часу, заким би їх отворили. Сходами виходить ся на подвірє, де суть малі дврцї, котрі я тепер на ніч буду лишати отверті. Звідтам можна вийти на бічну улицю і поза місто. А не забудь уважати на знак — она мала на думцї знак „небезпечно", по котрім вже зверха на домі можна було пізнати остережене — заким увійдеш до мене! Біжи-ж зараз до дому, забирай всю готівку, яку лиш маєш, спали всї папери, і взагалї все, що могло би полїцию навести на слїд за тобою, та піди до якого небудь готелю і скажи там, що ти не міг вже дістати ся до твого дому, бо було замкнено і ти не міг додзвонити ся. Завтра досьвіта поїдь до якої господи на острові та пересиди там через цїлий день та вертай не скорше аж піч западе, а до мене не приходи скорше, як о півночи.

Соня говорила то все роздразненим голосом, по котрім можна було пізнати, що в єї груди заворушило ся.

— Передовсїм мусиш мати новий паспорт, бо инакше не приймуть тебе до пїякого готелю. — Я тобі єго вистараю ся. Але ти мусиш єго дістати, заким ще завтра в ночи сюди вернеш, бо хто знає, що ще за той час стане ся. Я надам єго на почту, тут на розї poste restante, заадресую до — Петра Залучіна. Паспорт буде виставлений на се імя.

Отже то она лиш мною так журила ся!— Моя любенька Соня!

— Менї самій не пильно — говорила она дальше і ледви що слїд усьміхнула ся. Коли буде грозити небезпечність, то я вже дам собі раду. — Біжи-ж домів! — Кожда хвиля дорога! Може вже прийдеш за пізно і они вже стережуть твій дім!

Я обняв єї. Щось як би менї казало, що нещастє вже недалеко. Чи побачу єї знову?

Коли она ще тулила ся до моєї груди, шепнула:

— Вілю, але одно ще мусиш менї обіцяти.

— Скажи, що, моя любко!

— Як би я вмерла то безпроволочно покидай сей край!

— Як би ти вмерла, то я за тобою!

— Не говори так! Ти маєш ще чого жити. Менї коли нас знову зрада засягнула, не позістає нїчого більше, як лиш вмирати. Послїдна з роду Панїнских не буде гнити в сибірских копальнях.

— То втїкаймо, голубко! — Вистараєш ся нам завтра паспорти за границю і поїдемо до Швайцариї та позбудемо ся всякої зради. Більше вже нїколи не станемо на російскій земли.

— То пуста думка, Вілю. Менї годї покидати Росию, тепер, коли мене так дуже потребують. А пригадуєш собі, що мене спитав мій брат того вечера, заким погиб? „Сестричко Соню, коли би добро Росиї вимагало твого житя, чи ти би охотно віддала єго в жертву?" Я зложила в жертві на олтарі в Росиї моє богатство, мою совість, і готова наконець зложити в жертві і моє житє. — Ох ти мій любий краю — відозвала ся она, а грубі сльози заблисли їй в очах, — який же ти лежиш передо мною, як то не з'оране поле, з котрого колись має бути обильне жниво! Яка ще будучність жде тебе! Як же твій нарід грає ся ще, несьвідомий своєї сили, як той молоденький лев! — Вілю, мусиш менї обіцяти, що втечеш; бо

від огню. Окрім того Видїл краєвий рішив предложити соймови внесок о утворенє посади краєвого інспектора огневої сторожи.

— **Оповіщенє.** На підставі рішення загальних зборів, видїл товариства „Руска Бурса в Новім Санчи“ подає до відомости, що з днем 1. н. ст. вересня 1898 знайде поміщенє в тій Бурсї 7 до 10 учеників рускої народности і гр. кат. обряду, за місячною доплатою з гори найменше 4 зр. готівкою. Питомець дістане мешканє, поживу, опал, сьвітло і пильний надзір; натомість повинен мати відповідне своє біле, обув, одежу і книжки власні. До подань, котрі найдальше до дня 15. н. ст. серпня 1898 належить внести до видїлу „Рускої Бурси в Новім Санчи“ на руки котрого-будь члена видїлу, треба долучити: сьвідоцтво хрещення, сьвідоцтво шкільне і убожества, а приватисти кромі того сьвідоцтво моральности. В поданю тім має отець (мати), або опікун питомця зложити декларацию що до високости місячної доплати. — *Від Видїлу „Рускої Бурси в Новім Санчи“.*

— **Розписанє оферт.** Урядова газета львівска оголошує розписанє оферт для доставки 53.000 штук дубових або соснових підкладів, котрі ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові потребує для будови зелїзниції зі Стрия до Ходорова. Дотичні оферти на відповідних друках можна внести найпізнїйше до 12-ої години в полудне дня 10-го вересня с. р. до ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

— **Господарсне віче,** яке заповіла товмацка філія „Просьвіти“ на день 7-го серпня в Ляцкім шляхотскім. не відбуде ся — як нам з Станиславова пишуть — а то з тої причини, що в тій місцевости появив ся тиф.

— **В справі концертів мужеского 16-ки „Львівского Бояна“** під управою о. Нижанковского оголошують: Концерт в Яремчи відбуде ся в суботу, 6-ого н. ст. серпня, в сали Штайнґрабера (дім п. Маєрановского), з слїдуючою програмою: 1) Лисенка „На прю“, хор мужеский; 2) Фортепян, відограє п. Л.; 3) „Ой під гаем“, пісня народна, сольо сопран, відспіває п-на О. Ш.; 4) „Quodlibet I.“, хор мужеский; 5) Скрипка сольо; 6) Матюка „Цьвітка дрібная“, тенор-сольо п. Й.; 7) Бортнянського „Услиши Боже“, хор мужеский; 8) Колесси „На музиці“, хор мужеский. — Початок о годині 7 1/2 вечером. — Цїни: вступ на салю 1 зр., дїти і ученики платять половину. Крісла для пань. — Концерт і забава з танцями в Надвірній відбуде ся 7-ого н. ст. серпня (в недїлю), з такою програмою: 1) Лисенка „Скорбна дума“, хор; 2) Скрипка-сольо; 3) Лисенка „Як би менї черевики“, тенор-сольо п. Й.; 4) Бортнянського „Гласом моїм“, хор; 5) Матюка „Цьвітка дрібная“, сопран-сольо п-на О, Ш.; 6) фортепян, відограє п. Л.; 7) Вахнянина „Наша жизнь“, хор; 8) Піщиньского „Закувала та сива зозуля“, хор. — В згаданих концертах возьмуть участь і панї, іменно п-на О. Чачковска (в грі на скрипках), п-ни Д. і І. Шухевичівні (сольо-спів і фортепян); всї три концертантки знані рускій публиції із своїх виступів на концертах „Львівского Бояна“ у Львові.

— **В Лімній,** турчаньского повіта, відбуде ся в честь 50-лїтного ювилея цїсаря Франц-Йосифа I. дня 9. серпня (ві второк), в сали двірскій концерт руских академіків. Програма: 1) Втупне слово; 2) Бортняньский концерт XXVII „Гласом моїм“ хор мужеский; 3) Деклямация; 4) Сольо-цитра; 5) Колесса-Шевченко „Утоптала стежечку“ хор мужеский; 6) Нижанковский-Кониский „Люблю дивитись“ дует; 7) Колесса „Козаки“ хор мужеский. — Слїдують танцї. — Стрій візитовий. — Початок точно о годині 7-ій вечером. — Карти вступу: на салю по 1 зр. 50 кр. від особи, а по 3 зр. за білет родинний для трех осіб. Чистий дохід призначує ся на „Приют“ в Самборі. Жертви на сю цїль приймає ся з подякою. Хто би не дістав запросин, а хотїв бути на концертї, зволить зголосити ся до о. Колинича в Жукотинї, почта Лімна.

— **З Коломийщини пишуть нам:** Дня 30-го липня с. р., в суботу, о 5-ій годині пополудни надтягнула від півночи над село Іспас велика чорна хмара, з котрої о 4-ій годині почав падати сильний дощ. Разом з дощем пустив ся і град величини курячого яйця. Найбільше пошкодив град горішному кінцю села, але ще більше як Іспас потерпіли села Микитинцї і Пістинь, бо там вибило кукурузи, коноплї і збіже, а садовину майже цїлковито обсипало.

— **З Перемишлян** доносять: В ночи з середи на четвер вирізали незвістні доси злочинцї в селї Приходах під Перемишлянами цїлу родину шинкаря Габера, зложену з пятьох осіб. Причини того злочину поки-що незвістні.

— **Русини на Гавайских островах.** Американьска „Свобода“ доносить цїкаві подробицї о судьбі руских еміґрантів з Галичини, котрі найшли ся на серединї Тихого океану. Нїчо там не родить ся окрім цукрової тростини і всї працюють около єї управи по 10 годин денно та побирають 18 долярів місячно. Дорожня велика: 25 клґр. муки коштує 2 доляри, 50 клґр. рижу 7 долярів, 5 фунтів цукру 25 американьских центів (60 кр. на наші гроші), фунт збіжа 5 цт. За добру одіж платить ся 23 долярів, за черевики 2 доляри. Еміґранти відчувають особливо недостачу сьвященика і церкви.

— **О посилках до Росиї** подає до відомости дирекция почтова у Львові: Почавши від 1-ого серпня 1898, можна пересилати до европейскої Росиї, з великим князївством Фінляндским, кромі пересилок фрахтових, також пакети почтові (colis postant) з поданою вартостию або без вартости до ваги 5 кільоґрамів. Виміна тих почтових пакетів буде відбувати ся під услівями обовязуючими в межинароднім обороті пакетовім. Декляроване вартости допускає ся лиш до суми 50.000 франків. Оплата за перевіз пакетів почтових до Росиї виносить 88 кр., а належитість за обезпеченє від пакетів з декларованою вартостию 5 кр. за кождих 300 франків (120 зр. а. в.) поданої вартости або часть тих-же.

— **Убийство в Тисьменичанах.** Онодї доносили ми о загадочній смерти пастуха в Тисьменичанах. Після доходження слїдчої комісиї викрито, що хлопець не згинув смертию самоубийчою, але его замордовано. Числив він 12 лїт і служив у Дмитра Чуйки. Коли повернув вечером домів без худоби, Чуйка сїв на коня і пігнав на пасовиско. Тимчасом жінка Чуйки взяла ся до пастуха. Ударила его між иньшим праником так сильно в голову, що той упав на землю без житя. Коли небавом вернув Дмитро, жінка оповіла що стало ся. Хлопець лежав як мертвий. Чуйка почіхав ся в голову, подумав, а відтак перекинув хлопчину собі через голову і запіс до стодоли, де его повісив. Хлопчина віддав духа доперва на постороньку, о чім сьвідчать знаки на шиї. Решта звісна. Чуйка зняв трупа з посторонка і наробив крику, що хлопчина повісив ся, а тимчасом сьвідком цїлої історії був сусїд, котрий з за плота всьо видїв. Чуйку і его жінку увязнено.

— **Померли:** у Львові Едвард Гамерский, радник шкільний і бувший директор львівскої нїмецкої ґімназиї, дня 4-ого серпня в 70-тім роцї житя; — о. Омелян Целевич, гр. кат. сотрудник в Мизуни, дня 31-го липня с. р. в Завою коло Калуша, в 24-тім роцї житя а першім роцї сьвященьства.

гинути за мене була би може й красна річ, як би то могло бути по лицарски в явній борбі. Але загибати у вязници і за край, котрий не твій рідний, було би нерозумно.

— Прирікаю тобі, що буду старати ся о якесь становище, коли ти помреш — сказав я, щоби лиш єї успокоїти.

— Дякую тобі — шепнула она. — Я спускаю ся на то. Тепер я знову весела. Але квап же ся, квап! — Бувай здоров!

Она обняла мене за шию, притулила своє бліде личко до мого та притиснула мене до себе. Один поцїлунок — і я вже не мав єї побачити знову живою! —

Я впав до хати, понабивав всї кишенї грішми — случайно виймив я був з банку більшу суму — попалив всї папери, та пішов до одного готелю, де мене знали і для того приймили без паспорту. В кілька хвиль по тім, як я вийшов з хати, побачив я якихсь людий, котрі серед темноти не видїли як я втїкав і поговоривши щось зі сторожем зайшли до дому. Пяний візник на сходах у Сонї очевидно не случайно там лежав. То був певно шпигун, котрий сторожив коло дому Сонї і знав вже давнїйше, що я до неї ночами заходив.

Я перебув цїлий день на островах, вернув аж змерком до міста, відобрав мій паспорт з почти та зайшов до одної з каварень де мало хто заходив, щоби там пересидїти до півночи. Коли було вже о півночи, побіг я до Сониного дому і був вже недалеко дверий, коли побачив знак „небезпечно“. Я станув не знаючи що робити, але моя любов була сильнїйша як страх. Я пустив ся до дверий, щоби їх отворити, але они на мою несподіванку були вже отверті. Лапка була готова! Зайдеш, але не вийдеш!

Я побіг горі сходами, отворив двері до сальону і побіг звідтам до комнати, в котрій Соня любила сидїти. Там лежала она на софі і отвертими очима споглядала в гору.

Слабе сьвітло нічної лямпи падало на єї бліде личко. Не рушала ся. Вже не повитала мене. Була — нежива!

Я припав коло неї на колїна і взяв єї за руку. Рука була студена.

Я послухав, чи бє ще серце. Вже не било.

На столичку недалеко від неї стояла фляшчинка а коло неї карточка лиш з слїдуючими словами:

„Дякую тобі і бувай здоров, мій милий! Памятай на то, що ти обіцяв! Втїкай! Все пропало!

Я розплакав ся і став таки голосно заводити. Ломив руки та рвав собі волосє. Моєї розпуки годї переповісти словами.

Я упав коло єї ніг і лежав не знаю доки. Наконець опамятав ся. Я замкнув їй очи, поцїлував єї в блїді єї уста і шепнув:

— Пращай Соню! Пращай моя голубко!

На дворі почули ся якісь кроки. Гонителї чекали досить довго. Нїхто вже більше не приходив в лапку, отже ловити добичу! Менї пригадали ся голі келї, в котрих я живцем був похований і то, що приходило ся вже вийти з розуму серед довгої ночи. Охота до житя відозвала ся в менї знову. Они добували ся вже знадворку до дверий комнати; я потиснув на звістну менї листву, дверцї отворили ся тихо і так само тихо замкнули ся. Я засунув засувку і збіг на долину, дістав ся на подвіре а звідси на улицю серед темної ночи.

Якийсь інстинкт вів мене, бо розуму менї вже не стало. Коли я знову опамятав ся, опинив ся вже був на зелїзници у ваґонї, котрий повіз мене на захід із страшної Росиї. Механїчно показав я мій паспорт на послїдній стациї на границы, механїчно зробив я то, що менї казали і пересїв ся з одного поїзду в другий. Як я опісля дістав ся до Берлина, вже не знаю. Я ще дістав ся до якогось готелю, але відтак вже сили мене опустили. Я попав в нервову горячку і був вже близький смерти.

(Дальше буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ню-Йорк 5 серпня. Після вістий одержаних тутешними ґазетами з Вашінґтону дано Камбонови знати, що Іспанія не згодить ся на відступленє Американцям заливу, порту і міста Манїлї. „Tribuna“ доносить знов, що Іспанія так як би вже згодила ся на услівя мира без тяжких важнїйших змін. Камбон завтра або позавтру вручить правительству Сполучених Держав ноту і тогди наступить застановленє воєнних кроків.

Вашінґтон 5 серпня. Ґен. Шафтер прислав рапорт, після котрого в его армії занедужало 4290 людий, в тих 3038 на жовту пропасницю.

Сан-Себастіян 5 серпня. В баскійских провінциях проявилась сильна карлїстівска аґітация революцийна. Місцеві власти перечать тому, мов би они від заграничних подорожних жадали паспортів.

Кі-Вест 5 серпня. На остров Пінос на полудни від Куби з'їздить ся богато богатих і бідних людий, котрі втїкають з Гаванни, бо в сїм містї вибухла пошесть віспи і жовтої пропасницї. Люди гинуть на улицях міста.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові. 4

Лиш **50** кр. за **3** тягненя!

Тягненє вже завтра!

I Головна виграна 100.000 корон і 3 по 25.000 корон

готівкою з 20% на податок

ЛЬОСИ ЮВИЛЕЙНОІ ВИСТАВИ

по 50 кр.

I. Тягненє: 6. серпня 1898.
II. Тягненє: 15. вересня 1898.
III. Тягненє: 22. жовтня 1898.

поручають: М. Йонаш, Кіц & Пітоф, Корнман & Файґенбавм, Ґустав Макс, М. Клярфельд, Сокаль & Лілієн, Авг. Шеленберґ і син, Як. Штро. 34

„MODY PARYSKIE"

ДЛЯ НАШИХ ПАНЬ!

Найдешевше і найгарнійше письмо для жінок, заосмотрене великими таблицями крою і гафтів, додатками повістий і нот, коштує:

квартально . . 1 злр.
піврічно . . . 2 злр.
річно . . . . . 4 злр.

Пренумерату належить присилати до Адміністрациї „Mód Paryskich" у Львові улиця **Личаківска ч. 27** або до

Аґенциї дневників С. СОКОЛОВСКОГО

Пасаж Гавсмана ч. 9.

Числа оказові висилає ся на жаданє безплатно.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).